USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 30. března 2021 o stížnosti **odsouzeného** [redacted], narozeného [redacted] v [redacted], trvale bytem [redacted], přechodně bytem [redacted], proti usnesení Okresního soudu v Pardubicích ze dne 18. září 2020, č. j. 12 T 80/2016-175,

takto:

Z podnětu stížnosti odsouzeného se napadené usnesení podle § 149 odst. 1 tr. řádu ***zrušuje.***

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 18. 9. 2020, č. j. 12 T 80/2016 – 175, rozhodl okresní soud o tom, že odsouzený podle § 83 odst. 1 tr. zákoníku vykoná trest odnětí svobody v trvání 2 let uložený rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 3. 2. 2017, sp. zn. 12 T 80/2016, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 25. 4. 2017, sp. zn. 13 To 132/2017, a podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařadil odsouzeného pro výkon trestu do věznice s ostrahou. Zmíněné rozhodnutí vyhotovil okresní soud jako zjednodušené usnesení, když po vyhlášení usnesení se odsouzený i státní zástupkyně vzdali práva stížnosti a netrvali na písemném odůvodnění usnesení.

2. Proti tomuto usnesení posléze podal odsouzený stížnost a tuto stížnost zamítl podle § 148 odst. 1 písm. b) tr. řádu Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích svým usnesením ze dne 27. 10. 2020, čj. 13 To 310/2020-185 jako stížnost, kterou podala osoba, jež se stížnosti výslovně vzdala.

3. Následně odsouzený podal proti rozhodnutí krajského soudu ústavní stížnost a Ústavní soud svým nálezem ze dne 9. 3. 2001, sp. zn. III ÚS 61/2001 rozhodl tak, že usnesením Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 27. 10. 2020, čj. 13 To 310/2020-185 bylo porušeno základní právo odsouzeného jako stěžovatele na soudní ochranu podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a zároveň zrušil zmíněné usnesení krajského soudu ze dne 27. 10. 2020. Ve svém nálezu vyjádřil Ústavní soud názor, že odsouzený byl o obsahu opravného prostředku poučen toliko formálně, nebyl schopen porozumět reálným důsledkům, které s sebou procesní úkon přinášel, samosoudce patřičně na jeho ústní vyjádření nereagoval a podle Ústavního soudu bude krajský soud povinen meritorně se zabývat stížnosti stěžovatele proti usnesení okresního soudu. Zároveň Ústavní soud vyjádřil závazný právní názor v tom směru, že na stížnost odsouzeného nutno pohlížet jako na stížnost podanou včas. V odlišném stanovisku připojeném k nálezu Ústavního soudu vyjádřil soudce [redacted] názor, že pokud bylo vyhotoveno zjednodušené usnesení neobsahující odůvodnění, tak v důsledku vyhlášeného nálezu Ústavního soudu se původní rozhodnutí okresního soudu stává nepřezkoumatelným a pro jeho vydání v uvedené podobě by zřejmě nebyly ani splněny zákonné podmínky. S rozhodnutím Ústavního soudu byl poté spis znovu předložen krajskému soudu, aby se s ohledem na obsah rozhodnutí Ústavního soudu znovu vypořádal se stížností odsouzeného proti usnesení Okresního soudu v Pardubicích.

4. Krajský soud tedy byl při novém rozhodování vázán vyslovenými právními názory plynoucími z nálezu Ústavního soudu, musel vycházet z toho, že nelze přihlížet k prohlášení odsouzeného, kterým se vzdal práva stížnosti proti rozhodnutí okresního soudu, a že zároveň je nutné nahlížet na stížnost odsouzeného jako na opravný prostředek, který byl podán včas. Z obsahu rozhodnutí Ústavního soudu zároveň tak vyplývá, že ani okresní soud nemohl správně přihlížet k projevu

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].

vůle odsouzeného, jemuž nebylo poskytnuto dostatečné poučení o významu opravného prostředku, a za této situace, kdy na vyjádření odsouzeného nutno nahlížet jako na neúčinné, nebyly splněny ani podmínky k tomu, aby mohl okresní soud vyhotovit zjednodušené usnesení, které neobsahuje odůvodnění. Samotné rozhodnutí okresního soudu se za této situace stává nepřezkoumatelným, neboť z něj není patrné, z jakých skutečností okresní soud vycházel a v čem shledal důvody pro rozhodnutí o tom, že se odsouzený ve zkušební době neosvědčil a že je třeba rozhodnout o nařízení výkonu dosud podmíněně odloženého trestu.

5. Podle krajského soudu tak za nastalé procesní situace nebylo možné o stížnosti odsouzeného rozhodnout jinak, než z podnětu této stížnosti rozhodnutí okresního soudu zrušit. Zrušením původního rozhodnutí ovšem nastala v dané věci situace, která navozuje fikci zahlazení zmíněného odsouzení ve smyslu § 83 odst. 3 tr. zákoníku. Už z rozhodnutí publikovaného pod č. 6/1978 ve Sb. rozh. tr. nutno vyvozovat, že fikce, že se podmíněně odsouzený ve zkušební době osvědčil ve smyslu § 83 odst. 3 tr. zákoníku, nastane i tehdy, jestliže sice ve lhůtě jednoho roku od uplynutí konce zkušební doby učinil soud rozhodnutí o tom, zda se odsouzený ve zkušební době osvědčil či nikoliv, avšak toto rozhodnutí bylo v řízení o opravném prostředku zrušeno. Za této situace pak soud prvního stupně nepokračuje v řízení, uplynula-li, aniž na tom měl podmíněně odsouzený vinu, doba jednoho roku od uplynutí konce zkušební doby a to ani tehdy, bylo-li rozhodnutí soudu prvního stupně zrušeno ještě před uplynutím uvedené jednoroční doby, byť soud druhého stupně po zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně tomuto uložil, aby ve věci znovu jednal a rozhodl.

6. V posuzované věci uplynula stanovená zkušební doba dnem 3. 2. 2020 a původní rozhodnutí učinil okresní soud ještě ve lhůtě jednoho roku od konce stanovené zkušební doby. V dalším však proběhlo řízení před Ústavním soudem, a aniž by měl odsouzený vinu na tom, že nebylo možné věc znovu projednat do konce roční lhůty od uplynutí zkušební doby, dnem 3. 2. 2021 uplynula lhůta jednoho roku od konce stanovené zkušební doby, a to aniž by měl odsouzený vinu na tom, že nebylo možné učinit rozhodnutí o tom, zda se osvědčil, do jednoho roku od uplynutí zkušební doby. Ze spisu nevyplývá, že by nebylo možné zajistit účast odsouzeného u veřejného zasedání, v němž soud o posuzované otázce rozhodoval, ani že by výlučně vlivem odsouzeného došlo k nějakým průtahům, které by znamenaly marné uplynutí roční lhůty od konce stanovené zkušební doby.

7. Jestliže tedy v důsledku nastalého postupu musel krajský soud zrušit rozhodnutí okresního soudu týkající se posuzování otázky, zda má být nařízen výkon dosud podmíněně odloženého trestu, pak po uplynutí roční lhůty od konce stanovené zkušební doby, aniž by sám odsouzený nesl vinu na tom, že nebylo možné rozhodnout dříve, nastaly účinky předvídané v ustanovení § 83 odst. 3 tr. zákoníku a nutno vycházet z navození fikce, podle níž se má za to, že se podmíněně odsouzený ve zkušební době osvědčil.

8. Po zrušení rozhodnutí okresního soudu krajským soudem tak nastaly účinky předvídané v ustanovení § 83 odst. 3 tr. zákoníku a není proto možné ve věci dále jednat a rozhodovat. Krajský soud tedy své rozhodnutí, které učinil v návaznosti na nález Ústavního soudu, omezil jen na to, že z podnětu stížnosti odsouzeného zrušil napadené usnesení okresního soudu, protože však nastaly účinky vyplývající z § 83 odst. 3 tr. zákoníku, není možné ve věci již znovu rozhodovat.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Pardubice 30. března 2021

JUDr. Aleš Holík v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].